

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23280/2024
04.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Адријана Савић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Снежана Станковић, адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 171/2024 од 29.02.2024. године, у седници одржаној 04.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 171/2024 од 29.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 171/2024 од 29.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 1064/2023 од 26.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да је он стекао право својине на идеалном уделу 1/4 на непокретности – породичној стамбеној згради постојећој на к.п. бр. ..., уписаној у ЛН бр. .. КО ..., као неоснован. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име дуга по кредитној обавези из кредита КР 2011/.. од 24.06.2011. године код "... банке", исплати износ од 12.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана утужења 25.12.2019. године до исплате, док је део тужбеног захтева којим је тужилац тражио исплату износа преко досуђеног од 12.000,00 динара, а до траженог од 144.829,87 динара, са припадајућом каматом, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име грађевинских и занатских радова на породичној стамбеној згради постојећој на к.п. бр. ..., уписаној у ЛН бр. .. КО Ниш, исплати износ од 4.014,50 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом почев од подношења тужбе 25.12.2019. године до исплате, док је за већи износ од досуђеног до траженог износа од 6.000 евра са законском затезном каматом на тај износ почев од дана утужења у односу на тужену

ББ из ... у целости, а у односу на тужене ББ из ... и ВВ из ..., евентуални тужбени захтев тужиоца, одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован, противтужбени захтев тужене – противтужиље ВВ из ..., којим је тражила да суд обавезе тужиоца – противтуженог да јој на име свог становања без сагласности тужене – противтужиље ВВ исплати на име неоснованог обогаћења износ од 200.000,00 динара, за кирију коју није плаћао, а користио 1/2 делова њеног стана. Ставом петим изреке, обавезана је тужена ББ из ... да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 274.555,00 динара. Ставом шестим изреке, обавезан је тужилац да туженима ВВ из ... и ГГ из ... на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 241.524,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж 171/2024 од 29.02.2024. године, ставом првим изреке, одбио као неосноване жалбе тужиоца и тужене ББ и потврдио пресуду Основног суда у Нишу П 1064/2023 од 26.09.2023. године, у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, укинута је иста пресуда у ставовима трећем, петом и шестом изреке и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против става првог изреке правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се рамотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је стицање својинског удела тужиоца на породичној стамбеној згради у сувласништву тужених, на основу увећања посебне имовине тужене ББ, током заједничког живота у браку са тужиоцем. Побијана одлука, којом је тужбени захтев тужиоца одбијен, донета је применом одредбе члана 168. став 1. и 170. став 1. Породичног закона, на основу утврђеног чињеничног стања да је предметну породичну стамбену зграду изградио отац тужене ББ, док су тужилац и тужена ББ, током трајања њихове брачне заједнице, финансирали завршне грађевинско-занатске радове у стану на спрату те зграде, ради привођења намени становања, чија вредност није знатна у односу на вредност целе грађевине. Наводима о погрешној примени материјалног права ревидент, у ствари, побија правилност утврђеног чињеничног стања у погледу вредности радова које је он финансирао током трајања брака са туженом ББ, а то није разлог за изјављивање посебне ревизије у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. С тим у вези, за

примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради утврђења и стицања без основа, тужилац је поднео 25.12.2019. године, а вредност предмета спора је 846.929,87 динара.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**